Súd:	Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka:	B5-24C/67/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1521203105
Dátum vydania rozhodnutia:	06. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Mária Filová
ECLI:	ECLI:SK:MSBA4:2023:1521203105.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV v konaní pred sudkyňou JUDr. Máriou Filovou, v právnej veci žalobcu: C.. P. M., nar. XX.X.XXXX, bytom T.Ö.F. XXXX/XX, XXX XX V., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mgr. Marek BENEDIK, s.r.o., so sídlom Rudnayovo námestie 1, 811 01 Bratislava, IČO: 47 247 959, proti žalovanému: News and Media Holding a.s., so sídlom Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO:47 256 281, zastúpenému advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s.r.o., so sídlom Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 36 861 154, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný j e p o v i n n ý v týždenníku PLUS 7 dní do tridsiatich dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku zverejniť na str. 22 vydania ospravedlnenie v nasledovnom znení : „Ospravedlnenie C.. P. M.. V týždenníku PLUS 7 dní bol dňa 11.3.2021 v čísle 10/2021 zverejnený článok s názvom „Kšefty z väzby“ autora M. V., v ktorom boli zverejnené nepravdivé skutkové tvrdenia. V článku sa uvádza, že C.. P. M. previedol z majetku spoločnosti ROKO, a.s. lukratívnu nehnuteľnosť v Horskom parku na tretiu osobu napriek tomu, že sa nachádza vo väzbe. Toto skutkové tvrdenie nie je pravdivé. C.. P. M. nevykonal žiadny právny úkon, ktorým by nehnuteľnosť z majetku spoločnosti ROKO, a.s. previedol na tretiu osobu. Za zverejnenie nepravdivej informácie sa pánovi C.. P. M. ospravedlňujeme“, s tým, že text „Ospravedlnenie C.. P.Z. M.“ je povinný žalovaný zverejniť rovnakým typom a veľkosťou písma, ako nadpis článku a text ospravedlnenia rovnakým typom a veľkosťou písma ako samotný článok.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý na internetovej stránke https://plus7dni.pluska.sk v rubrike DOMOV do tridsiatich dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku zverejniť ospravedlnenie v nasledovnom znení: „Ospravedlnenie C.. P. M.. Na stránke https://plus7dni.pluska.sk bol dňa 18.3.2021 zverejnený článok s názvom „Bödörov kumpán z Dobytkára predal luxusnú stavbu mužovi, od ktorého má byt dcéra sudcu Trubana“ autora Karola Bustina, v ktorom boli zverejnené nepravdivé skutkové tvrdenia. V článku sa uvádza, Ž. C.. P. M. previedol z majetku spoločnosti ROKO, a.s. lukratívnu nehnuteľnosť v Horskom parku na tretiu osobu napriek tomu, že sa nachádza vo väzbe. Toto skutkové tvrdenie nie je pravdivé. C.. P. M. nevykonal žiadny právny úkon, ktorým by nehnuteľnosť z majetku spoločnosti ROKO, a.s. previedol na tretiu osobu. Za zverejnenie nepravdivej informácie sa pánovi C.. P. M. ospravedlňujeme“, s tým, že text „Ospravedlnenie C.. P. M.H. je žalovaný povinný zverejniť rovnakým typom a veľkosťou písma, ako nadpis článku a text ospravedlnenia rovnakým typom a veľkosťou písma, ako samotný článok.

III. Žalovaný j e p o v i n n ý z internetovej stránky https://plus7dni.pluska.sk odstrániť článok „Bödörov kumpán z Dobytkára predal luxusnú stavbu mužovi, od ktorého má byt dcéra sudcu Trubana“, do tridsiatich dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žalovaný j e p o v i n n ý v týždenníku PLUS 7 dní do tridsiatich dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku zverejniť na str. 21 vydania ospravedlnenie v nasledovnom znení: „Ospravedlnenie C.. P. M.. V týždenníku PLUS 7 dní bol dňa 25.3.2021 v čísle 12/2021 zverejnený článok s názvom „Textár a dobytkár“ E. V., v ktorom bolo zverejnené nepravdivé skutkové tvrdenie. V článku sa uvádza, že C.. P. M.H. „spoza mreží predal miliónové administratívne sídlo ROKO v bratislavskom Horskom parku“. Toto skutkové tvrdenie nie je pravdivé. C.. P. M. nevykonal žiadny právny úkon, ktorým by nehnuteľnosť

z majetku spoločnosti ROKO, a.s. previedol na tretiu osobu. Za zverejnenie nepravdivej informácie sa pánovi C.. P. M. ospravedlňujeme“, s tým, že text „Ospravedlnenie C.. P. M.“ je povinný žalovaný zverejniť rovnakým typom a veľkosťou písma, ako nadpis článku a text ospravedlnenia rovnakým typom a veľkosťou písma, ako samotný článok.

V. Žalovaný j e p o v i n n ý na internetovej stránke https://plus7dni.pluska.sk v rubrike DOMOV do tridsiatich dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku zverejniť ospravedlnenie v nasledovnom znení: „Ospravedlnenie C.. P. M.. Na stránke https://plus7dni.pluska.sk bol dňa 1.4.2021 zverejnený článok s názvom „Slávny textár hitov v práčke špinavých peňazí ? Je to taký smutný koniec, hovorí“ autora Richarda Bolješika, v ktorom boli zverejnené nepravdivé skutkové tvrdenia. V článku sa uvádza, že C.. P. M. „spoza mreží predal miliónové administratívne sídlo ROKO v bratislavskom Horskom parku“. Toto skutkové tvrdenie nie je pravdivé. C.. P. M. nevykonal žiadny právny úkon, ktorým by nehnuteľnosť z majetku spoločnosti ROKO, a.s. previedol na tretiu osobu. Za zverejnenie nepravdivej informácie sa pánovi C.. P. M. ospravedlňujeme“, s tým, že text „Ospravedlnenie C.. P. M.“ je povinný žalovaný zverejniť rovnakým typom a veľkosťou písma, ako nadpis článku a text ospravedlnenia rovnakým typom a veľkosťou písma, ako samotný článok.

VI. Žalovaný j e p o v i n n ý z internetovej stránky https://plus7dni.pluska.sk odstrániť v článku „Slávny textár hitov v práčke špinavých peňazí ? Je to taký smutný koniec, hovorí“ vetu : „Pozoruhodne vraj nič nevie ani o tom, že obvinený šéf agentúry a jeho bývalý partner v reklamke spoza mreží predal miliónové administratívne sídlo ROKO v bratislavskom Horskom parku“, do tridsiatich dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

VII. Súd žalobu v časti nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,-€ z a m i e t a .

VIII. Súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 72%, o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1.Žalobca sa žalobou elektronicky podanou na súd dňa 13.8.2021 prostredníctvom advokáta domáhal ochrany osobnosti z dôvodu, že žalovaný ako vydavateľ spoločenského týždenníka Plus 7 dní uverejnil o žalobcovi dva články, ktoré obsahujú nepravdivé skutkové tvrdenia. Svoj nárok skutkovo odôvodnil tým, že v týždenníku Plus 7 dní bol dňa 11.3.2021 v čísle 10/2021 publikovaný článok s názvom „Kšefty z väzby“ autora Karola Bustina na str. 22-23, obdobný článok je zverejnený aj na internetovej stránke https://plus7dni.pluska.sk pod názvom „Bödörov kumpán z Dobytkára predal luxusnú stavbu mužovi, od ktorého má byt dcéra sudcu Trubana“, články obsahujú nepravdivé informácie, a to: „Obvinený kumpán oligarchu V. poľahky predal lukratívnu nehnuteľnosť“, „M.a začal rozsiahlu nehnuteľnosť v hodnote niekoľkých miliónov eur patriacu jeho firme Roko ponúkať na predaj, inzerát na realitnom portáli pribudol o pár dní . Napriek obvineniu z prania špinavých peňazí v obrovských hodnotách sa M. podarilo aj spoza mreží nehnuteľnosti zbaviť“, „M. predal lukratívnu nehnuteľnosť podnikateľovi, ktorého firma minulý rok predala byt dcére sudcu Trubana“, „Ako je možné, že tak poľahky z väzby previedol lukratívnu nehnuteľnosť na inú firmu?“. Z dôvodu, že skutkové tvrdenia sú nepravdivé, žalobca podaním zo dňa 16.4.2021 požiadal žalovaného o zverejnenie ospravedlnenia a o odstránenie článku z internetovej stránky, žalovaný na výzvu, prevzatú dňa 19.4.2021, žiadnym spôsobom nereagoval. V týždenníku Plus 7 dní bol dňa 25.3.2021 publikovaný článok s názvom „Textár a dobytkár“ autora E. V. na str. 20-21, v ktorom bolo o žalobcovi zverejnené nepravdivé skutkové tvrdenie, rovnaké tvrdenie bolo zverejnené aj na internetovej stránke <https://plus7dni.pluska.skv> pod názvom „Slávny textár hitov v práčke špinavých peňazí ? Je to taký smutný koniec, hovorí“, išlo o tvrdenie: „Pozoruhodne vraj nič nevie ani o tom, že obvinený šéf agentúry a jeho bývalý partner v reklamke spoza mreží predal miliónové administratívne sídlo ROKO v bratislavskom Horskom parku“. Nakoľko uvedené skutkové tvrdenie nie je pravdivé, požiadal žalobca o zverejnenie opravy a o odstránenie tvrdenia z internetovej stránky zo dňa 16.4.2021 (doručené žalovanému dňa 19.4.2021), na žiadosť žalovaný nereagoval. Zverejnením uvedených nepravdivých skutkových tvrdení došlo k porušeniu práva žalobcu na ochranu osobnosti. Hoci žalobca je jedným z členov predstavenstva spoločnosti ROKO, a.s., neponúkal žiadnu nehnuteľnosť z majetku spoločnosti a ani ako člen predstavenstva spoločnosti neurobil žiadnu dispozíciu

s predmetnou nehnuteľnosťou. Zverejnené nepravdivé informácie vyvolávajú vo verejnosti nesprávnu predstavu o tom, že sa žalobca zbavuje majetku a vyvolávajú neopodstatnené pochybnosti o tom, že sa žalobca snaží vyhnúť prípadnej náhrade škody, čo sa negatívne dotýka jeho práva na ochranu ľudskej dôstojnosti a občianskej cti. Žalobca sa okrem zverejnenia ospravedlnenia a odstránenia nepravdivých skutkových tvrdení z internetovej stránky žalovaného domáhal aj priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 5.000,-€ . Poukázal na to, že finančné zadosťučinenie za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti možno podľa zákona priznať, pokiaľ nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a pokiaľ došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch zákon ustanovuje ako kritériá pre posúdenie miery závažnosti vzniknutej ujmy a zváženie okolností, pri ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby. Tieto úvahy musia abstrahovať od stavu vôle a vedomia pôvodcu neoprávneného zásahu do osobnosti poškodenej fyzickej osoby, pretože nemajetková ujma vznikne na dôstojnosti a vážnosti postihnutého vždy objektívne nepriaznivo, bez ohľadu na to, či pôvodcom neoprávneného zásahu bola spôsobená nezavinene či zavinene. Žalobca mal za to, že poskytnutie morálnej formy zadosťučinenia nie je v danom prípade postačujúce vzhľadom na okolnosti prípadu, a to vzťahom na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, na charakter a rozsah zasiahnutej hodnoty osobnosti, spôsob vykonania neoprávneného zásahu. Žalobca poukázal na povahu neoprávneného zásahu: žalovaný nepravdivo obvinil žalobcu, že napriek tomu, že je vo väzbe, disponuje s majetkom, čím vo verejnosti vyvolal predstavu, že sa musí zbaviť majetku, znemožniť alebo sťažiť prípadnú náhradu škody a pod.; na spôsob neoprávneného zásahu: neoprávnený zásah bol vykonaný opakovane, v dvoch samostatných článkoch, bol vykonaný verejne prostredníctvom printového média s celoštátnou pôsobnosťou a aj prostredníctvom internetového vydania prístupného celosvetovo, zásah mal teda značnú publicitu; na trvanie neoprávneného zásahu: elektronické verzie článkov sú stále uverejnené na webovej stránke žalovaného, takže neoprávnený zásah stále trvá; na skutočnosť, že žalovaný neposkytol žalobcovi žiadne zadosťučinenie, hoci o to žalobca žiadal. Žalobca na preukázanie v žalobe tvrdených skutočností predložil nasledovné listinné dôkazy procesného útoku: vydanie týždenníka Plus 7 dní zo dňa 11.3.2021 číslo 10/2021, screenshot článku „V. kumpán z Dobytkára predal luxusnú stavbu mužovi, od ktorého má byt dcéra sudcu Z.“,výzvu žalobcu zo dňa 16.4.2021, vydanie týždenníka Plus 7 dní zo dňa 25.3.2021 číslo 12/2021, screenshot článku „Slávny textár hitov v práčke špinavých peňazí ? Je to taký smutný koniec, hovorí“, žiadosť žalobcu o zverejnenie opravy z dňa 16.4.2021.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení so žalobou nesúhlasil, žiadal žalobu v plnom rozsahu zamietnuť. Poukázal na to, že ako vydavateľ periodickej tlače má ústavným článkom 26 ods. 2 Ústavy SR zaručenú slobodu tlače a voľba spravodajskej techniky je výlučným oprávnením tlače, pričom žiadny súd nemôže nahradiť novinárov pri stanovení spravodajskej techniky, ktorú majú použiť. Vzhľadom na to, že médiá majú kľúčovú úlohu pri ochrane demokracie, treba prísne posudzovať každý zásah do slobody prejavu médií. Žalovaný mal za to, že zverejnením predmetných článkov realizoval právo na slobodu prejavu plne v súlade s čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, a teda ak by aj zverejnením článkov došlo k zásahu do dobrej povesti žalobcu (k čomu podľa názoru žalovaného nedošlo), tak by takýto zásah nebol považovaný za neoprávnený, keďže podľa konštantnej súdnej praxe ani existencia zásahu do osobnostných práv nemusí nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takého zásahu, ak zásah bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva (práva na slobodu prejavu), pričom vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci tento zásah nepresiahol hranice primeranosti (proporcionality). K žalobcovi ako osobe verejného záujmu žalovaný uviedol, že žalobca je obvinený z trestnej činnosti pre podozrenie z rozsiahlej korupcie v trestnom konaní označovanom pod názvom „Dobytkár“, v dôsledku trestného stíhania je osobou verejnosti známou. Žalobca predstavuje osobu verejného záujmu, nakoľko je v očiach verejnosti rozpoznávaný najmä v súvislosti s jeho medializovaným podozrením zo spáchania trestnej činnosti, z ktorej je žalobca obvinený. K legitímnej téme verejného záujmu žalovaný konštatoval, že články ako aj predmetné výroky, vecne a časovo nadväzujú na iné články žalovaného, ktoré informovali o kauze Dobytkár, v ktorej bol obvinený aj žalobca pre podozrenie z rozsiahlej korupcie. Podľa názoru žalovaného bol na publikovaní článkov verejný záujem, nakoľko témou článkov bola kritika možného nepriaznivého správania osoby podozrivej z trestnej činnosti, ktorým by sa táto osoba - žalobca, mohla vyhnúť prípadnej hrozbe zhabania daného majetku. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že trestné stíhanie v predmetnej veci má byť vedené aj voči samotnej spoločnosti ROKO, a.s. podľa zákona č. 91/2016 Z.z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Žalovaný poukázal na judikatúru súdov, ktorá dáva do pozornosti, že je hlavnou úlohou tlače upozorňovať aj na negatívnu alebo kritickú činnosť osôb vo vzťahu k témam

verejného záujmu, akou podozrenie z trestnej činnosti rozhodne je a v rámci tejto činnosti je legitímnym oprávnením médií prípadne informovať aj o otázkach, ktoré môžu štát alebo obyvateľstvo znepokojovať. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na právny názor ESĽP, že v prípade médií ako „strážnych psov" demokracie sú všeobecné súdy povinné zdržať sa takých opatrení, ktoré majú zmrazujúci vplyv na tlač a ktoré môžu odradiť od šírenia informácií o otázkach legitímneho verejného záujmu. K samotným výrokom uverejneným v napadnutých článkoch žalovaný uviedol, že všetky žalobcom napádané výroky predstavujú hodnotiace úsudky autorov článkov vo vzťahu k okolnostiam týkajúcim sa trestného prípadu žalobcu pod názvom „Dobytkár", v ktorom je žalobca obvinenou osobou a rovnako je trestné stíhanie vedené aj voči spoločnosti ROKO, a.s. Všetky hodnotiace úsudky, ktoré sú obsahom výrokov, sú založené na pravdivom skutkovom základe. Podľa existujúcej judikatúry hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. Hodnotiace úsudky nemôžu byť nepravdivé alebo pravdu skresľujúce a preto ani nemôžu byť predmetom tlačovej opravy. K pravdivému skutkovému základu hodnotiacich úsudkov autorov článkov žalovaný uviedol, že nehnuteľnosť, ktorá sa spája s hodnotiacim úsudkom založeným na údajnom nepravdivom skutkovom základe, je administratívnou budovou nachádzajúcou sa na ulici U. X v V., na rovnakej adrese má spoločnosť ROKO, a.s. svoje sídlo už od roku 1997. Spoločnosť ROKO, a.s. má dvoch členov predstavenstva, pričom žalobca je predsedom predstavenstva od vzniku spoločnosti a je súčasne jediným akcionárom spoločnosti, a to minimálne od roku 2007. Žalovaný v článkoch nikdy neuviedol, že žalobca osobne podpísal kúpnu zmluvu, na základe ktorej došlo k predaju predmetnej nehnuteľnosti, ale len, že predal predmetnú nehnuteľnosť, t.j. že došlo k zmene vlastníctva na inú osobu. Žalobca bol v rozhodnom čase a stále je majiteľom spoločnosti ROKO, a.s. a informácia o tom, že predal danú nehnuteľnosť, je v zmysle súdnej praxe prípustným zjednodušením vyplývajúcim zo skutočnosti, že nehnuteľnosť nepriamo patrila žalobcovi ako jedinému vlastníkovi spoločnosti ROKO, a.s., t.j. žalobca nepriamo predal danú nehnuteľnosť a z predaja mala prospech spoločnosť, ktorú vlastnil žalobca, t.j. z predaja nehnuteľnosti mal nepriamo prospech samotný žalobca. V tejto súvislosti žalovaný poukázal (okrem iného) na Uznesenie ÚS SR zo dňa 19.10.2011, sp. zn. I. ÚS 390/2011, podľa ktorého: „kritika spoločenských javov je nielen dovolená, ale aj potrebná, iné je však posúdenie toho, či v konkrétnej veci ide o kritiku, alebo či skutočnosti v článku uvádzané už za kritiku nemožno považovať. Treba zároveň uviesť, že v rámci kritiky podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu možno pripustiť určitú mieru zveličovania, ironizovania alebo použitia relatívne ostrejších výrazov, ktoré by mohli byť za iných okolností považované za urážlivé". Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že články sa zaoberali situáciou žalobcu a predajom nehnuteľnosti aj v kontexte skutočnosti, že žalobcovi v trestnom konaní hrozilo zhabanie (prepadnutie) majetku, vrátane majetkového podielu v spoločnosti ROKO, a.s. a rovnako hrozilo zhabanie (prepadnutie) majetku spoločnosti ROKO, a.s., voči ktorej je tiež vedené trestné stíhanie. Zjednodušenie, že sa žalobcovi ako fyzickej osobe podarilo predať predmetnú nehnuteľnosť súviselo teda aj s trestným konaním, keďže bolo a stále je vedené aj voči žalobcovi ako fyzickej osobe, t.j. ak žalobcovi ako fyzickej osobe hrozilo zhabanie majetku, tak predmetným prevodom sa mu nepriamo podarilo ochrániť svoj vlastný majetok. Aj v uvedenom kontexte je informácia o tom, že žalobca predal predmetnú nehnuteľnosť absolútne legitímna a na jej zverejnení bol nepochybne verejný záujem. K výroku uverejnenom v článku 2, ktorého hlavnou témou bolo prepojenie osoby p. M. P. na medializovaný trestný prípad v súvislosti, s ktorým bol žalobca vzatý do väzby, žalovaný uviedol, že tento článok je koncipovaný formou reportáže s p. P., kde autor článku prostredníctvom p. P. informuje o jeho pohľade na predmetný prípad a ďalšie dotazované súvislosti. Podľa obsahu napadnutého výroku z gramatického hľadiska je zrejmé, že celá veta je hodnotiacim úsudkom autora článku, ktorý poukazuje na skutočnosť, že je zvláštne, že M.. P., známy slovenský textár, ktorý pôsobil a pôsobí v spoločnosti ROKO, a.s. nevedel o tom, že došlo k predaju lukratívnej nehnuteľnosti. Žalovaný mal za to, že hodnotiace úsudky napádané žalobou sú primerané a majú preukázaný vecný základ, pričom tieto v kontexte oboch článkov v žiadnom prípade nevyznievajú difamačne a pohoršujúco. Žalovaný uviedol, že nepovažuje zverejnené články za objektívne spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu spočívajúcu v ohrození alebo porušení jeho osobnostných práv, nakoľko výroky neobsahujú také nepravdivé, pravdu skresľujúce či difamujúce tvrdenia ani neprípustné hodnotiace úsudky, ktoré by boli objektívne spôsobilé ohroziť alebo poškodiť jeho česť, vážnosť či dobré meno na verejnosti alebo inak neoprávnene zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti. Žalovaný ako listinné dôkazy procesnej obrany predložil rešerš médií týkajúci sa osoby žalobcu v súvislosti s trestnou kauzou Dobytkár, výpis z obchodného registra spoločnosti ROKO, a.s., článok s názvom „Zbavuje sa obvinený P. M. majetkov?", inzerát

o predaji nehnuteľnosti na adrese sídla spoločnosti ROKO, a.s., list vlastníctva vedený príslušným katastrálnym úradom k nehnuteľnosti na adrese sídla spoločnosti ROKO, a.s. po predaji nehnuteľnosti.

3. Žalobca v replike označil vyjadrenie žalovaného za neopodstatnené. K jednotlivým tvrdeniam žalovaného uviedol, že v prípade odvolania sa žalovaného na slobodu prejavu nie je postačujúce pre záver, že v danom prípade nedošlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Žalovaný poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré ale s touto vecou priamo, resp. vôbec nesúvisia. Žalobca poukázal na to, že Európsky súd pre ľudské práva konštantne judikuje, že právo na informácie a sloboda prejavu sa zaručujú len pod podmienkou, že novinári verejnosti sprostredkúvajú informácie, ktoré sú presné (pravdivé) a dôveryhodné, pričom v danom prípade boli zverejnené nepravdivé informácie. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca je osobou verejného záujmu žalobca konštatoval, že ak by sme aj pripustili, že žalobca je osobou verejného záujmu, neznamená to, že je možné o ňom zverejniť čokoľvek, resp. že tým stráca právo na ochranu osobnosti, ako sa nesprávne domnieva žalovaný. Podotkol, že žalobca nie je osobou absolútneho verejného záujmu. Žalobca opätovne poukázal na princíp, že právo na informácie a sloboda prejavu sa zaručujú len pod podmienkou, že novinári verejnosti sprostredkúvajú informácie, ktoré sú presné (pravdivé) a dôveryhodné (napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Goodwin proti Spojenému kráľovstvu z roku 1996 alebo Fressoz a Roire proti Francúzsku z roku 1999). Žalobca nie je páchateľom trestného činu, nie je možné naňho takto nazerať, je len obvinený a nachádza sa vo väzbe. Už tieto samotné skutočnosti ho v očiach verejnosti difamujú, preto bolo možné od žalovaného očakávať primeranú zdržanlivosť a najmä, to, že žalovaný o žalobcovi zverejní skutočne len presné a dôveryhodné informácie. Aj zo samotného vyjadrenia žalovaného vyplýva, že článok zverejnil v tom kontexte, že žalobca sa údajne prevodom nehnuteľnosti snaží zbaviť majetku (majetku spoločnosti ROKO, a.s.), ochrániť vlastný majetok a vyhnúť sa trestu prepadnutia majetku, poťažmo zmariť uspokojenie prípadného nároku na náhradu škody. V prvom rade, nehnuteľnosť nepreviedol žalobca, ale spoločnosť ROKO, a.s., predávajúcim ako vlastník mohla byť len spoločnosť ROKO, a.s. a v druhom rade, je zrejmé, že je zásadný rozdiel medzi tým, ak by žalobca ako predseda predstavenstva (štatutárny zástupca), súc obvinený a vo väzbe, uzavrel kúpnu zmluvu, predmetom ktorej by bol prevod nehnuteľnosti z majetku spoločnosti ROKO, a.s. a ak by kúpnu zmluvu uzavrel podpredseda predstavenstva (iná osoba), ktorý mohol konať samostatne, nezávisle na žalobcovi. Ide o úplné rozdielne skutkové deje, o úplne iné situácie s úplne iným dopadom na právo na ochranu osobnosti žalobcu. V druhom prípade nemožno žalobcovi prisudzovať, že s majetkom spoločnosti ROKO, a.s. disponuje „spoza mreží“ a že sa snaží uchrániť svoj majetok, resp. že sa snaží o to, aby sa spoločnosť ROKO, a.s. vyhla výkonu trestu prepadnutia majetku. K časti vyjadrenia žalovaného, v ktorej priamo priznáva, že témou článku bola kritika žalobcu ako osoby podozrivej zo spáchania trestného činu, konkrétne kritika jeho nepriaznivého správania spočívajúceho v snahe vyhnúť sa „zhabaniu“ daného majetku (t.j. nehnuteľnosti v majetku spoločnosti ROKO, a.s.), žalobca uviedol, že v danom prípade predmetom žaloby nie je kritika (neprípustné hodnotiace úsudky), ale nepravdivosť zverejnených informácií. Ďalej poukázal na to, že samotná skutočnosť, že téma článku sa dotýka otázok legitímneho verejného záujmu, nezbavuje žalobcu práva na ochranu osobnosti a neznamená ani to, že o žalobcovi možno napísať čokoľvek. Práve naopak, vzhľadom na to, že žalobca bol obvinený a nachádza sa väzbe, bolo možné od žalovaného legitímne očakávať, že zverejní len presné a úplné informácie. Žalobca podotkol, že žalovaný si nedal ani tú námahu, aby v súvislosti s prevodom nehnuteľnosti oslovil spoločnosť ROKO, a.s., aby si overil, kto v skutočnosti za spoločnosť v danej veci konal. a potom, ako sa žalobca obrátil na žalovaného so žiadosťou o ochranu osobnosti, zverejnené informácie nekorigoval a ponechal ich v pôvodnom znení. K tvrdeniu žalovaného, že napadnuté výroky nie sú skutkovými tvrdeniami, ale hodnotiacimi úsudkami, žalobca uviedol, že takéto tvrdenie nie je pravdivé a nie je pravdivé ani tvrdenie žalovaného, že sú údajne založené na pravdivom skutkovom základe. Ako vyplýva zo stabilnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu SR, ale aj Ústavného súdu ČR, hodnotiaci úsudok a tvrdenie skutočnosti sa zásadným spôsobom líšia. Zatiaľ čo existencia skutočnosti môže byť preukázaná, pravdivosť hodnotiacich súdov nie je dokázateľná, pretože hodnotové súdy skutočnosť nepopisujú, ale naopak ju viac či menej voľne interpretujú . Z obsahu žaloby je úplne jednoznačné, že nepravdivé skutkové tvrdenie, ktoré žalobca namieta, je skutkové tvrdenie, že žalobca spoza mreží, t.j. z väzby predal nehnuteľnosť z majetku spoločnosti ROKO, a.s. tretej osobe. V danom prípade nejde o hodnotiaci úsudok, ale o skutkové tvrdenie. Žalobca poukázal na to, že ak žalovaný tvrdí, že rozdiel medzi skutkovým tvrdením a hodnotiacim úsudkom je v tom, že existencia skutočnosti môže byť preukázané, ale v prípade hodnotiaceho úsudku to tak nie je, pretože ide len o subjektívny názor autora, tak potom to, či žalobca uskutočnil nejaký úkon alebo úkony, ktorými by

previedol vlastníctvo nehnuteľnosti v majetku spoločnosti ROKO, a.s. na tretiu osobu, možno preukázať alebo naopak vyvrátiť. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, ak žalobca predal nehnuteľnosť z majetku spoločnosti ROKO, a.s., tak potom na kúpnej zmluve sa nachádza jeho podpis ako člena štatutárneho orgánu spoločnosti ROKO, a.s. , ak žalobca naopak nepredal nehnuteľnosť z majetku spoločnosti ROKO, a.s., tak potom na kúpnej zmluve sa nenachádza jeho podpis ako člena štatutárneho orgánu spoločnosti ROKO, a.s. Skutočnosť teda je preukázateľná alebo naopak vyvrátiteľná. Žalobca poukázal na to, že nie je pravdivé ani tvrdenie žalovaného, že veta: „Pozoruhodne vraj nič nevie ani o tom, že obvinený šéf agentúry a jeho bývalý partner v reklamke spoza mreží predal miliónové administratívne sídlo ROKO v bratislavskom horskom parku“ je hodnotiacim úsudkom. Naopak, veta obsahuje dokonca hneď niekoľko skutkových tvrdení, napríklad, že M. P. nič nevie o predaji nehnuteľnosti; šéf agentúry ROKO, a.s., je žalobca; šéf agentúry ROKO, a.s., t.j. žalobca je obvinený; žalobca je bývalý partner M. P.; predmetom predaja bolo administratívne sídlo spoločnosti ROKO, a.s. v bratislavskom Horskom parku a napokon to, že nehnuteľnosť predal žalobca. Je síce pravda, že informácie zverejnené v článkoch nemožno posudzovať izolovane, ale pravda je aj to, že ich nemožno posudzovať v rozpore s kritériami odlišujúcimi skutkové tvrdenie od hodnotiaceho úsudku, ako to robí žalovaný. Potom ani použité slová ako „poľahky“, „podarilo“, „lukratívna nehnuteľnosť“ a pod. nespôsobujú, že ide o hodnotiace úsudky. Žalovaný len odvádza pozornosť od podstaty veci. To, čo bolo hlavnou témou článku a či článok, ktorého súčasťou bolo namietané skutkové tvrdenie, nadväzoval na nejaké iné články alebo nie, je úplne irelevantné. Nie je dôkazom o tom, že namietané skutkové tvrdenie je pravdivé. Nie je pravdivé tvrdenie, že informácie zverejnené v namietaných článkoch, majú pravdivý skutkový základ. Nie je sporné, že spoločnosť ROKO, a.s. previedla nehnuteľnosť zo svojho majetku na inú (tretiu) osobu. Sporné je, kto prevod za spoločnosť ROKO, a.s. vykonal. Spoločnosť ROKO, a.s. má predstavenstvo, ktoré má dvoch členov. To ale neznamená, že nehnuteľnosť predal žalobca, ako jeden z jeho členov. Ako vyplýva z výpisu z obchodného registra, konať v mene spoločnosti mohol ktorýkoľvek člen predstavenstva samostatne. V tomto kontexte je úplne irelevantné tvrdenie žalovaného, že žalobca je štatutárnym orgánom spoločnosti ROKO, a.s. od jej vzniku alebo to, že je jediným akcionárom spoločnosti. Tvrdenie, že žalobca predal nehnuteľnosť z majetku spoločnosti ROKO, a.s., nie je prípustným zjednodušením, a to ani v zmysle súdnej praxe. Práve naopak, namietané skutkové tvrdenie: je v priamom rozpore s objektívnou skutočnosťou, pretože ako nakoniec uvádza samotný žalovaný, nehnuteľnosť predávala spoločnosť ROKO, a.s.; je v priamom rozpore s objektívnou skutočnosťou, pretože nehnuteľnosť nepredával žalobca; informácia navyše vyvoláva v čitateľovi nepravdivú predstavu o tom, že to je práve žalobca, ktorý sa snaží vyhnúť trestu prepadnutia majetku prevodom majetku na tretiu osobu. Pritom žalobca neuskutočnil žiadny úkon za účelom prevodu nehnuteľnosti, čo si naopak z nepravdivého skutkového tvrdenia priemerný čitateľ vyvodí. Žalobca považoval za absurdné, aby to, že žalovaný z nedbanlivosti alebo úmyselne opomenul v článku uviesť relevantné skutočnosti, čím minimálne skreslil skutočnosť, prezentoval žalovaný ako dôvod, pre ktorý mu má byť poskytnutá ochrana. V danom prípade nejde ani o zjednodušenie, zveličenie alebo o hodnotiaci úsudok, ale o zámerné (úmyselné) uvedenie nepravdivej informácie. Žalovaný totiž vôbec nezobral do úvahy, že v mene spoločnosti môže konať ktorýkoľvek člen predstavenstva samostatne a neoveroval, kto konkrétne v mene spoločnosti konal a nezisťoval ani informácie o dôvodoch predaja nehnuteľnosti a o tom, ako bolo naložené s výťažkom z predaja, a to najmä v kontexte, ktorý žalovaný naznačuje. Nejde teda o zjednodušenie alebo o hodnotiaci úsudok, ale o zanedbanie povinnosti zistiť presné, úplné a dôveryhodné informácie a overiť si ich. V dôsledku toho čitateľ vníma žalobcu v rozpore s realitou. Žalovanému nakoniec nič nebránilo uviesť pravdivú informáciu o okolnostiach predaja nehnuteľnosti, teda kto konal v mene spoločnosti, z akých dôvodov a ako naložil s výťažkom z predaja. Žalobca uviedol, že pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že žalobcovi, resp. spoločnosti ROKO, a.s. hrozilo „zhabanie“ majetku a teda si kládol otázku, či sa žalobca nesnaží vyhnúť „zhabaniu“ nehnuteľnosti, práve preto si mal žalovaný zistiť presné a dôveryhodné informácie, overiť si ich a až potom ich prípadne zverejniť. V kontexte, ktorý článku dáva sám žalovaný, je totiž zásadný rozdiel, či úkony smerujúce k prevodu majetku realizuje žalobca ako obvinený vo väzbe, alebo tretia osoba. Žalovaný zverejnil zjavne nepravdivé skutkové tvrdenie a súčasne neuviedol relevantné informácie dôležité preto, aby si mohol čitateľ urobiť jasnú a neskreslenú predstavu o realite. Žalobca poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 61/2000, podľa ktorého absencia dostatočného skutkového opisu deja do takej miery, že to čitateľovi neumožňuje urobiť si vlastný úsudok, vychádzajúci z pravdivých skutočností a tieto čitateľovi neznáme okolnosti môžu mať vplyv na právo chránené ustanovením § 11 a nasl. OZ majú za následok, že v skutkovom deji opísané skutočnosti sú nepravdivé. Žalobca konštatoval, že žalovanému sa nepodarilo preukázať pravdivosť skutkového tvrdenia a nepredložil žiadny dôkaz

preukazujúci pravdivosť skutkového tvrdenia, teda že žalobca vykonal úkony, ktorými by previedol nehnuteľnosť z majetku spoločnosti ROKO, a.s. a preto žiadal žalobe v plnom rozsahu vyhovieť.

4. Žalovaný v duplike poukázal na to, že žalobca sa v replike snaží vyvrátiť skutočnosť, že slobodu tlače je potrebné chápať minimálne v takom rozsahu, ako ju vykladajú aj Európsky súd pre ľudské práva, alebo Ústavný súd Slovenskej republiky, konkrétne žalobca namieta, že žalovaným označené rozhodnutia neodrážajú totožný skutkový stav prípadov. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že rešpektovanie judikatúry v obdobných súdnych prípadoch nie je podmienené absolútnou totožnosťou ich skutkových opisov. Ak však judikatúrny prípad dáva jasný výklad právnemu pravidlu, ktoré je aplikovateľné pre niekoľko konaní obdobného charakteru, potom jeho závery nie je možné ignorovať a je povinnosťou jednotlivých subjektov takto poskytnutý výklad rešpektovať. Pokiaľ tiež žalobca uvádza, že odvolanie sa na slobodu prejavu nie je postačujúce pre záver, že v danom prípade nedošlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti, žalovaný opätovne poukázal na skutočnosť, že ak by aj k takémuto zásahu do práv žalobcu skutočne došlo, tak by takýto zásah nebol považovaný za neoprávnený, keďže podľa konštantnej súdnej praxe ani existencia zásahu do osobnostných práv nemusí nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takého zásahu, ak zásah bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva (v danom prípade výkon práva na slobodu prejavu), pričom vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci tento zásah nepresiahol hranice primeranosti (proporcionality). Na druhej strane, ako už žalovaný uviedol vo svojom vyjadrení, vzhľadom na to, že médiá majú kľúčovú úlohu pri ochrane demokracie, každý zásah do slobody prejavu médií je treba prísne posudzovať. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca sa v replike snaží navodiť dojem, že žalovaný žalobcu v článkoch označuje za vinnú osobu a keďže sa na neho uplatňuje prezumpcia neviny, mal by sa zdržať akéhokoľvek informovania verejnosti o možných podozreniach a počkať si na závery trestného konania. Z uvedeného je zjavné, že žalobca nerozumie, akú úlohu majú médiá v štáte zastávať, tak ako to chápe aj ESĽP. Úlohou médií nie je len stroho konštatovať skutočnosti, ktoré sa už udiali a sú právoplatne rozhodnuté príslušnými štátnymi autoritami. Úlohou žalovaného ako vydavateľa tlače je aj informovať o možných podozreniach z trestnej činnosti a súvisiacich aspektoch. Žalovaný zverejnením článkov realizoval právo na slobodu prejavu plne v súlade s čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. Žalovaný trval na tom, že všetky výroky napádané žalobcom predstavujú hodnotiace úsudky autorov článkov vo vzťahu k okolnostiam týkajúcim sa trestného prípadu žalobcu pod názvom Dobytkár, v ktorom je žalobca obvinenou osobou a rovnako je trestné stíhanie vedené aj voči spoločnosti ROKO, a.s., túto skutočnosť potvrdzujú aj slová, ktoré autori článkov na popísanie daných skutočností použili, ako napríklad: „sa Kubovi podarilo“, „Ako je možné, že...“, alebo „Pozoruhodne vraj...“. Všetky hodnotiace úsudky, ktoré sú obsahom výrokov, sú súčasne založené na pravdivom skutkovom základe, ktorý je vo vzťahu ku všetkým výrokom jednotný, a teda, že nehnuteľnosť, ktorá sa nachádza na adrese sídla spoločnosti ROKO, a.s. (predsedom predstavenstva a jediným akcionárom spoločnosti ROKO, a.s. je práve žalobca) bola predaná. Podľa existujúcej judikatúry hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Ako už bolo uvedené vo vyjadrení, žalovaný nikdy neuviedol, že žalobca osobne podpísal kúpnu zmluvu, na základe ktorej došlo k predaju predmetnej nehnuteľnosti, ale len, že predal predmetnú nehnuteľnosť, t.j. že došlo k zmene vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti na inú osobu. Žalobca bol v rozhodnom čase a stále je majiteľom spoločnosti ROKO, a.s. a informácia o tom, že žalobca predal danú nehnuteľnosť, je v zmysle súdnej praxe prípustným zjednodušením vyplývajúcim zo skutočnosti, že nehnuteľnosť nepriamo patrila žalobcovi ako jedinému vlastníkovi spoločnosti ROKO, a.s., t.j. žalobca nepriamo predal danú nehnuteľnosť a z predaja danej nehnuteľnosti mala prospech spoločnosť ROKO, a.s., ktorú vlastnil žalobca, t.j. z predaja nehnuteľnosti mal nepriamo prospech samotný žalobca. Uvedené vyplýva aj z textu samotných článkov, keď napr. v článku 1 je hneď v úvode výslovne opísané a ozrejmené predmetné zjednodušenie: „M. začal rozsiahlu nehnuteľnosť v hodnote niekoľkých miliónov eur patriacu jeho firme Roko ponúkať na predaj“. Uvedené závery o prípustnosti zjednodušenia novinármi sú podporené aj v rozhodovacej súdnej praxi najvyšších súdnych autorít, napr. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 169/2011 zo dňa 26.06.2013, v ktorom sa uvádza: „ Hodnotiaci úsudok požíva z hľadiska slobody prejavu intenzívnejšiu ochranu ako tvrdenie faktov a jeho pravdivosť nemôže byť predmetom dokazovania. Pre jeho akceptovateľnosť je postačujúce, ak má určitý skutkový základ.“ Žalovaný v článkoch nikdy nepovedal, že by žalobca podpísal zmluvu, na základe ktorej predal predmetnú nehnuteľnosť, podpisom kúpnej zmluvy sa články vôbec ani okrajovo nezaoberajú, len uviedol formou prípustného zjednodušenia, že žalobca predal danú nehnuteľnosť, t.j. že došlo k zmene vlastníctva danej nehnuteľnosti, a súčasne v článkoch bolo uvedené, že k predaju došlo cez spoločnosť ROKO, a.s., ktorú vlastnil žalobca. V tejto súvislosti je úplne irelevantné, či príslušnú zmluvu

podpísal žalobca, druhý člen predstavenstva spoločnosti ROKO, a.s., splnomocnenec, prípadne niekto iný, keďže uvedené nie je predmetom článkov. Predmetom článkov bolo o.i. hodnotenie skutočnosti, že žalobca sa (pravdepodobne) nepriamo zbavuje majetku, a v tomto kontexte je nutné hodnotiť aj výroky. Žalovaný konštatoval, že z repliky je citeľné, že snahou žalobcu je vykresliť žalovaného ako osobu, ktorá zavádza a zámerne verejnosti predkladá nepravdivé skutočnosti v rozpore s realitou. Skutočnosťou však je, že okolnosti, ktoré žalobca popisuje svojimi vlastnými skutkovými tvrdeniami, žalovaný opísal v podobe hodnotiacich úsudkov, ktorými legitímne naplnil úlohu médií informovať o podozreniach na nepoctivú činnosť verejne známych osôb. Žalovaný uviedol, že je zrejmé, že takéto hodnotiace úsudky nemožno skúmať z hľadiska ich pravdivosti, presnosti či dokonca žalovaného za výkon jeho spoločensky požadovanej činnosti postihovať a v tejto súvislosti je potrebné opätovne upozorniť na rozhodnutie ESĽP, podľa ktorého je neprípustné do výberu techniky autora článku zasahovať, a to najmä v prípade, že pri plnení úloh tento koná v rámci zákonom dovolených hraníc spravodajstva. Žalovaný mal za to, že hodnotiace úsudky napádané žalobou sú primerané a majú preukázaný vecný základ, pričom tieto v kontexte oboch článkov v žiadnom rozsahu nevyznievajú difamačne či pohoršujúco. Žalovaný tak nepovažuje zverejnené články za objektívne spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu spočívajúcu v ohrození alebo porušení jeho osobnostných práv, nakoľko výroky neobsahujú také nepravdivé, pravdu skresľujúce či difamujúce tvrdenia ani neprípustné hodnotiace úsudky, ktoré by boli objektívne spôsobilé ohroziť alebo poškodiť jeho česť, vážnosť či dobré meno na verejnosti, alebo inak neoprávnene zasiahnuť do jeho práva na ochranu osobnosti.

5. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav:

6. Žalobca do zápisnice súdu uviedol, že sa domáha ospravedlnenia za články uverejnené v týždenníku Plus 7 dní a na jeho web stránke, týkajúce sa predaja nehnuteľnosti, ktorú vlastnila spoločnosť Roko, išlo o nepravdivé skutočnosti o tom, či predal alebo nepredal nehnuteľnosť. V čase predaja nehnuteľnosti bol vo väzbe, čo je jasný dôkaz toho, že nehnuteľnosť nemohol predať, predal to štatutár p. G., ktorý mal právo konať samostatne. Žalobca o predaji nemal vedomosť, keď sa to dozvedel od svojho obhajcu, bolo mu to ľúto, budovu bral ako symbol podnikania, ale v tom čase mal iné starosti. Články obsahujú faktické nepravdy, ide doslova o bulvárnu žlč, že je zločinec, ktorý sa zbavuje majetku, ktorý sa topí v miliónoch. Svoje obvinenie v inej trestnej veci považuje za nepravdivé a myslí si, že očistí svoje meno aj meno spoločnosti Roko, rád by sa v budúcnosti zapojil do podnikateľského života, ale vedomie, že je tunelár tomu neprospieva, aby mohol byť ekonomicky aktívny. Prepustený z väzby bol skoro rok po vyjdení článkov, reakcie okolia preto neboli bezprostredné, stretáva ľudí, ktorých predtým poznal a ktorí prechádzajú na druhú stranu ulice, sú aj ľudia, ktorí mu veria a kontakt s ním neprerušili. Situácia sa dotkla manželky, ktorá plakala do telefónu, na jar 2021 už mal možnosť telefonovať, bol v kontakte najmä so svojou mamou a manželkou. Články sa podpísali najmä na ich psychickom stave, veľmi zle to psychicky znášala jeho mama, ktorá je vdova, je jedináčik a mama je na naňho dosť upätá. Na otázky advokáta žalobcu uviedol, že o článkoch sa najprv dozvedel z telefonátu od mamy, potom mu ich poskytol advokát, nikto ho neoslovil pred zverejnením článkov. Manželka po zverejnení článkov hovorila o tom, ako bude teraz chodiť po ulici, keď si všetci budú myslieť, že žalobca zarobil milióny, že jej zostala jedna kamarátka a bohvie, či s ňou bude aj tá komunikovať. Išlo o množstvo výčitiek, ktoré už po takej dobe ani nevie dobre reprodukovať. Rozhovor s manželku bral fatálne ako ďalšiu ranu osudu, hnevalo ho, že to nie je pravda, že ľudia mu volajú, čo sa to stalo s našimi životmi, toto sa pýtali tí, ktorým volal. Takéto články jeho blízkym zvyšovali utrpenie, nejaký redaktor si povie, že ide niekomu pridať, napíše hlúposť, že z basy predal nehnuteľnosť, zbavuje sa majetku, topí sa v miliónoch, vníma to veľmi zle. Rozhovor s matkou, ktorého predmetom boli články, prebiehal tak, že uprostred plaču mu mama oznámila, že čítala o ňom zase niečo hrozné, ona je docentom organickej chémie, nevedela presne povedať obsah článku, bola rozrušená. Žalobca mal obavy o mamin zdravotný stav, lebo tento psychické traumy zhoršujú. Mama je onkologickým pacientom, už keď žalobcu vzali do väzby, mala zo stresu 40 stupňové horúčky, podobné stavy u nej nastali aj keď tam bol takýto podnet, ako boli predmetné články. Žalobca bol strašne nahnevaný na autorov článku, druhý pocit bola obava o mamu a tretí pocit nespravodlivosti, išlo o zmes týchto troch pocitov. Na otázky advokátky žalovaného odpovedal, že je obžalovaný z legalizácie príjmov z trestnej činnosti, vie o tom, že v tejto veci je obžalovaná aj spoločnosť Roko. Na otázku, či je akcionárom spoločnosti Roko a bol v nim aj v čase uverejnenia článku, žalobca odpovedal kladne, rovnako ako aj na otázku či bol členom alebo predsedom predstavenstva spoločnosti Roko. Má vedomosť o tom, že spoločnosť vlastnila nehnuteľnosť na U. ulici v V., o predaji sa dozvedel až po jeho realizácii, keď v marci 2021 vyšli články. Vedenie trestného konania vplýva dosť zásadne na jeho život, musel prepustiť všetkých zamestnancov, teda nie on, ale spoločnosť. Ľudia, ktorí ho poznajú vedia, že trestné stíhanie je

nespravodlivé, ľudia, ktorí ho nepoznajú alebo poznajú málo od neho bočia. Na otázku, či píšu o kauze Dobytkár aj iné média, či je to verejne známa kauza, žalobca odpovedal, že bohužiaľ áno, videl neskôr zopár článkov, v ktorých sa o tom písalo s tým, že ako zdroj bol odkaz na Plus 7 dní. Trestné stíhanie má dopad na jeho život aj v súčasnosti, stretáva sa s negatívnymi reakciami.

7. Svedok Ing. R.W. G., štatutár spoločnosti Roko, a.s. do 20. alebo 21. 1.2021, do zápisnice súdu vypovedal, že začiatkom júla 2020 kedy bol žalobca zadržaný a bol vo vyšetrovacej kolúznej väzbe, musel prevziať agendu spoločnosti, a to finančné účtovné záležitosti, musel sa oboznámiť s agendou, ktorá dovtedy nebola jeho. Bol samostatne konajúcim štatutárom spoločnosti, k povinnostiam pristupoval s odbornou starostlivosťou, obvinený bol nielen žalobca ale aj spoločnosť Roko. Po rozhovoroch s advokátmi spoločnosti bol upozornený, že si musí dávať pozor čo robí, snažil sa postupovať maximálne zákonne a robiť to najlepšie pre spoločnosť. Došlo k vypovedaniu všetkých zmlúv zo strany klientov, musel prepustiť skoro všetkých zamestnancov, musel sa zaoberať so všetkými záväzkami spoločnosti. Dozvedel sa, že finančne to nevychádza. Budova na U. bola predmetom záložného práva Privat banky a v decembri 2020 bola splatná suma v rádovo státisícoch, v tom čase nemali žiadne príjmy z komerčných činností, mali daňové povinnosti a iné záväzky. Spojil sa s daňovým úradom, mal záujem zaplatiť daňovú povinnosť. Daňový úrad informoval, že má záujem predať budovu a požiadal ho, aby nedošlo k blokácii tejto budovy, aby neprišli o budovu a nebolo by z čoho zaplatiť daň. Mali záujem predať majetok, aby zaplatili poplatky štátu, daňový úrad súhlasil a zablokoval dva pozemky. Bol nútený predať asi štyri automobily, tiež kancelársky majetok, všetko za účelom uspokojenia pohľadávok. Najväčší majetok spoločnosti bola budova, záväzky voči Privat banke boli v miliónoch, tiež mali záväzky voči štátu a na ich uspokojenie sa rozhodol budovu predať. Angažoval na to realitnú kanceláriu, ktorá dala inzerát, prihlásilo sa zopár záujemcov, budova bola predaná spoločnosti s najvyššou ponukou, dokonca sa ju podarilo predať za vyššiu cenu, ako bol znalecký posudok. Zo získaných peňazí zaplatili dane, záväzky spoločnosti voči štátu, tiež úver voči Privat banke a svedok v októbri 2020 ukončil spoluprácu oznámením spoločnosti, že sa vzdáva pozície podpredsedu predstavenstva spoločnosti a v januári 2021 v zákonnej lehote bola jeho spolupráca ukončená. Na otázku advokáta žalobcu, či mal žalobca vedomosť o tom, že ide predať budovu spoločnosti, svedok uviedol, že nie, nemal a žalobca ani neodsúhlasil prevod nehnuteľnosti. Kúpnu zmluvu podpisoval za spoločnosť Roko, a.s. svedok, žalobca do procesu predaja nezasahoval, v procese bola prítomná len realitná agentúra, Fio banka ako úverujúca banka, Privat banka, ako banka, ktorá mala záložné právo, spoločnosť Roko, kupujúci a dve právnické kancelárie. Nemá vedomosť o tom ako boli použité finančné prostriedky z predaja budovy okrem úveru a daňových povinností, keď v januári 2021 odišiel zo spoločnosti, už o tom nebol informovaný. Pokiaľ ide o vedomosť o predmetných článkoch, o internetových článkoch nemá vedomosť, v tlačovej verzii články čítal, jeden týždenník si s článkom aj kúpil, na druhý bol upozornený. Na otázku, či ho oslovil autor článkov alebo niekto iný zo strany žalovaného na podanie vysvetlenia pred zverejnením článkov, svedok odpovedal, že si nepamätá, že by ho niekto oslovil, je presvedčený, že nie. Keďže poznal pravdu, vnímal články voči žalobcovi ako svinstvo a ďalší kus špiny, mal pocit, že sa nikto nepokúšal písať pravdu, a ak by ju aj poznal, aj tak by ju nenapísal. Články dostali žalobcu minimálne do gaunerského svetla, niekto si len tak napíše, že vykonáva nekalú činnosť z väzby, je to nefér. Pokiaľ ide o negatívne reakcie po vyjdení článkov, najbližší ľudia, s ktorými pracoval, pravdu vedeli, od nich negatívne reakcie nezazneli. Reklamná oblasť je dosť krutá, počul poznámky typu - „vydriduch si upratuje majetok“ a podobne, vyjadrenia boli v skutočnosti írečitejšie ako uviedol. Na otázky advokátky žalovaného svedok odpovedal, že on bol podpredsedom predstavenstva spoločnosti Roko, a.s. a žalobca bol predsedom predstavenstva a jediným akcionárom spoločnosti. Financie mal v spoločnosti na starosti žalobca, tiež účtovníctvo, úverové vzťahy, svedok bol vlastne zamestnancom spoločnosti, žalobca bol majiteľom. Svedok mal na starosti personálne otázky kreatívnej časti spoločnosti, zabezpečoval výkon reklamnej agentúry, zúčastňoval sa riadenia. Má vedomosť o tom, že žalobca aj spoločnosť Roko, a.s. sú obžalovaní a pre aký skutok a mal túto vedomosť aj v čase predaja nehnuteľnosti.

8. Svedok M. V., autor prvého napadnutého článku, na otázku advokátky žalovaného prečo v marci 2021 informoval o predaji nehnuteľnosti na U. ulici, uviedol, že majiteľom bola spoločnosť Roko, ktorá figurovala v kauze Dobytkár, čo bola pre verejnosť významná kauza, bolo dôležité informovať o veciach súvisiacich s touto kauzou. V článku informoval o tom, že nehnuteľnosť bola predaná inej firme, v čase predaja bol p. M. vo väzbe a došlo k prevodu majetku, u niektorých obvinených bol majetok zaistený. Pán M., čo sa týka toho článku, bol verejne známa osoba, pomerne známa bola aj agentúra Roko, v súvislosti s trestným stíhaním bol obvinený p. M. aj spoločnosť Roko, p. M. bol obvinený za legalizáciu príjmov z trestnej činnosti. Spoločnosť Roko bola majiteľom stavby, pozemok patril hlavnému mestu,

malo prichádzať k prevodu peňazí medzi spoločnosťou Roko a inými spoločnosťami a tiež medzi p. M. a inými spoločnosťami. V článku sa uvádza, že M. predal nehnuteľnosť podnikateľovi, p. M. sa spomína preto, lebo bol jediným akcionárom a majiteľom spoločnosti Roko a predsedom predstavenstva, mal výhradné právo, bol osobou, ktorá mala vplyv na chod spoločnosti. Hrozba prepadnutia majetku je určite témou verejného záujmu. Na otázku, v článku sa uvádza, že ohľadom zaistenia majetku bola kontaktovaná aj prokuratúra, za akým účelom bol tento kontakt, svedok odpovedal, že predpokladá, že kontakt na prokuratúru bol v tom zmysle, či bol p. M. zaistený majetok, je možné, že tam bola spomínaná aj konkrétna nehnuteľnosť na U. ulici. Na otázku, overovali ste si v čase písania predmetného článku kto podpisoval zmluvu o predaji, uviedol, že nemali vedomosť kto podpisoval kúpnu zmluvu, vedeli kto je majiteľom a štatutárom, to bola smerodajná informácia, vychádzali zo skutkového stavu. Na otázku advokáta žalobcu, kto bol majiteľom budovy na U. ulici, svedok uviedol, že myslí, že to bola spoločnosť Roko. Pred napísaním článku sa určite zoznámil s obsahom výpisu z obchodného registra spoločnosti Roko, a.s, nevie, čo bolo napísané v časti konania v mene spoločnosti, je to dva roky dozadu. Na otázku, či sa oboznámil pred zverejnením článku s obsahom kúpnej zmluvy, svedok konštatoval, že sa neoboznámil, nemal k tomu prístup, nepokúšal sa získať kópiu zmluvy. O obsah kúpnej zmluvy sa nezaujímal, nehnuteľnosť bola predaná, to im stačilo, vedeli, že ide o predaj nehnuteľnosti, ktorá mohla byť zaistená. Mal vedomosť o skutočnosti, že v čase predaja bol p. M. vo väzbe. Na otázku, či mu nebolo čudné, že došlo k predaju nehnuteľnosti, keď bol p. M. vo väzbe a ako si to vysvetľujete, svedok odpovedal, že p. M. bol jediný majiteľ a štatutár, určite musel niekoho poveriť, zariadiť to z väzby. Nevidí v tom nič neobvyklé, že by sa to nemalo podariť. Nezisťoval koho p. Kuba poveril na prevod majetku, to nebolo podstatné, podstatné bolo, že to previedol a predal. Svedok si nepamätal, či oslovil pred zverejnením článku žalobcu alebo jeho obhajcu o stanovisko. Na otázku, či sa zaujímal o dôvody vedúce k prevodu nehnuteľnosti, svedok uviedol, že v rámci možností zisťovali informácie ohľadom prevodu a informácie, ktoré mohli zistiť, určite sa zaujímali o dôvody prevodu, nepamätá si, koho a či sa pýtal na dôvody prevodu nehnuteľnosti, asi sa na to nepýtali. Pre nich bolo dôležité, že nehnuteľnosť bola predaná, že patrila spoločnosti Roko, ktorej jediný majiteľ bol p. M., ktorý v čase prevodu bol vo väzbe, že tento majetok nebol zaistený. Svedok nevie, kto je p. G..

9. Z výpovede svedka M. P. súd zistil, že svedok by aktuálne nemal byť členom dozornej rady spoločnosti Roko, a.s., nakoľko asi pred dvoma rokmi požiadal o vyčiarknutie, členom bol od roku 2005 alebo 2006, žalobca bol jediný akcionár spoločnosti. O predaji nehnuteľnosti sa dozvedel z týždenníka Plus 7 dní, neboli vtedy so žalobcom v priamom kontakte. Pozná p. G., o predaji nehnuteľnosti spolu nikdy nekomunikovali, informácie týkajúce sa chodu spoločnosti nepreberal s nikým, zúčastňoval sa 2-3 krát do roka zasadnutia dozornej rady spoločnosti, nemá vedomosť o tom, či spoločnosť vlastnila aj inú budovu ako na Majakovského ulici. Po prepustení žalobcu z väzby si možno dvakrát zatelefonovali, o spoločnosti sa nebavili.

10. Svedkyňa L. M., matka žalobcu, vzhľadom na nepriaznivý zdravotný stav, odpovedala na otázky procesných strán písomnou formou. Vo svojom stanovisku uviedla, že je dlhoročný čitateľ týždenníka Plus 7 dní, predmetné články si prečítala v čase, keď bol jej syn skoro rok vo väzbe. Celú situáciu a činy, z ktorých bol žalobca obvinený vnímala len na základe sprostredkovaných informácií z médií, od právnika a rodiny, žalobca je jej jediným synom a celú situáciu okolo neho niesla veľmi ťažko. Po prečítaní článkov vďaka negatívnemu vykresleniu žalobcu sa jej začali zmocňovať pochybnosti, vnímala, že ho považujú za nepoctivého človeka, ktorý ešte aj z väzby sa pokúša vyhnúť tomu, aby sa niečo muselo vrátiť alebo zaplatiť. Vzťah k synovi sa zmenil, po prečítaní článkov sa svedkyne začali zmocňovať pochybnosti, hanbila sa chodiť po ulici. Vždy k synovi vzhliadala ako k úspešnému podnikateľovi a bola presvedčená, že ho dobre vychovala ako slušného človeka, bolo ťažké vidieť, že niekto verejne šíri opak. Veľmi ju trápilo, že negatívny obraz o ňom bol verejne publikovaný a syn sa nemohol voči nepravdám brániť. Po zverejnení článkov sa medzi známymi a ľuďmi, ktorých bežne stretáva, stretávala s negatívnymi reakciami, konanie syna popísané v článkoch komentovali tak, že je to vrchol, čo si syn dovoľuje, že obvinenie zobrali na vedomie, ale toto ich presvedčilo, že činy spáchal., ak by bol nevinný, tak by sa nesnažil o to, aby sa zbavil majetku, že sa má svedkyňa hanbiť, koho vychovala. Následne došlo k tomu, že títo ľudia sa začali svedkyni vyhýbať a prerušili s ňou kontakty. O trestnom stíhaní syna sa dozvedela od príbuzných po jeho zadržaní, v tom čase nevedela presne z čoho bol obvinený, nerozumela súvislostiam trestných činov s jej synom, on nikdy nepodnikal v poľnohospodárstve, roky mal reklamnú agentúru. Po zverejnení článkov okolie reagovalo negatívne, ľudia sa pohoršovali nad v článkoch popísaným konaním syna, prestali sa so svedkyňou stretávať, vyhýbali sa jej. Počas celého obdobia synovej väzby s ním mala veľmi obmedzený kontakt, nemohla sa s ním stretnúť, sledovala správy a čítala noviny. V denníkoch alebo televíznych správach sa objavili informácie o kauze Dobytkár a o obrovských sumách, ktoré sa mali „ukradnúť“ z poľnohospodárskej agentúry, o veci písali rôzne

médiá. Syn bol predsedom predstavenstva a akcionárom spoločnosti Roko, a.s., má vedomosť o tom, že spoločnosť v minulosti vlastnila nehnuteľnosť na U. ulici v V., z predmetných článkov sa dozvedela, že budovu „prekšeftoval“ syn z väzby.
11. Podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I v predmetnom čase predaja nehnuteľnosti bol žalobca predsedom predstavenstva spoločnosti ROKO, a.s. so sídlom na U. 9, XXX XX V. a C.. R. G. podpredsedom predstavenstva spoločnosti. Za spoločnosť konal a podpisoval každý člen predstavenstva samostatne, písomnosti zakladajúce práva a záväzky spoločnosti podpisovali tak, že k obchodnému menu spoločnosti, k svojim menám a funkciám pripojili svoje vlastnoručné podpisy.
12. Kúpnou zmluvou zo dňa 7.1.2021 spoločnosť ROKO, a.s., so sídlom U. 9, XXX XX V., IČO: 31 706 096 v zastúpení Ing. R. G., podpredsedu predstavenstva ako predávajúci previedla vlastnícke práva k nehnuteľnosti, prevádzkovej stavbe so súpisným číslom XXXX, postavenej na parcele registra „C KN“ s parc. č. XXXX, o výmere 1120m2, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, druh stavby: budova ubytovacieho zariadenia, nachádzajúca sa na ulici U., vchod č. 9, v obci V. - F. U., okres V. I, spoluvlastnícky podiel 1/1 k celku, zapísanej na LV č. XXXX, vedenom na Okresnom úrade Bratislava, katastrálny odbor, k.ú. F. U. na spoločnosť MURMAN green, s.r.o., so sídlom Francúzskych partizánov 105080/3, 811 04 Bratislava, IČO: 53 330 331 ako kupujúceho. Kúpnu zmluvu za predávajúceho podpísal C.. R. G., podpredseda predstavenstva ROKO, a.s.
13. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k nasledovnému právnemu záveru:
14. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka (OZ) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

15. Podľa § 12 ods. 1, 2, 3 OZ písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením. Privolenie nie je potrebné, ak sa použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona. Podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

16. Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

17. Právo na ochranu osobnosti prináleží každej fyzickej osobe, z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene alebo nezavinene, vedome alebo nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bo spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených osobnostných práv fyzickej osoby. V rámci všeobecného osobnostného práva zákon poskytuje občianskoprávnu ochranu proti konaniam, spôsobilým objektívne privodiť ujmu na osobnostných právach dotknutého subjektu tým, že znižujú jeho česť u iných ľudí a tým ohrozujú vážnosť jeho postavenia a uplatnenia v spoločnosti. Predmetom práva na česť nie je česť abstraktná, ale výlučne vážnosť, ktorú subjekt práva požíva v očiach členov spoločnosti, toto právo sa mení v priebehu aktívneho života každého jedinca, najmä v rámci jeho uplatňovania v spoločenskom živote, spravidla je spojené s výkonom určitého povolania. Právom brániť sa proti neoprávneným zásahom disponuje výlučne subjekt práva.
18. Právnu úpravu práva na informácie zakotvuje Ústava SR, ktorá v čl. 26 ods. 1 uvádza, že sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené, v ods. 2 uvádza, že každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu, v ods. 4 uvádza, že slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Listina základných práv a slobôd v druhej hlave, čl. 17 upravuje právo na slobodu prejavu a právo na informácie. V článku 17 ods. 2 Listiny je zabezpečené právo na vyjadrenie svojho názoru obdobne ako v Dohovore o ochrane ľudských práv a slobôd, podľa ods. 4 je možné obmedziť slobodu prejavu a právo na informácie zákonom vtedy, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné aj pre ochranu práv a slobôd druhých. Podmienky, za ktorých možno obmedziť

právo slobody prejavu formuluje čl. 10 ods. 2 Dohovoru, kde sa, okrem iného uvádza, že výkon slobôd môže podliehať obmedzeniam alebo sankciám, stanovených zákonom, nevyhnutných v demokratickej spoločnosti v záujme ochrany povesti alebo práv iných, zachovaniu autority a nestrannosti súdnej moci. Ochrana osobnosti v našom právnom poriadku vychádza z Ústavy, čl. 19, v ktorom sa v ods. 1 uvádza, že každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.
19. Základnou právnou situáciou, z ktorej treba vychádzať pri riešení konkurencie práva na informácie a slobody prejavu na strane jednej a práva na ochranu osobnosti na strane druhej je fakt, že v oboch prípadoch ide o základné ústavné práva. Pri súbežnej realizácii oboch týchto ústavných práv musí dôjsť k obmedzeniu práva jedného v prospech zachovania práva druhého. Rozpor medzi právom na informácie a právom na ochranu osobnosti nie je neprekonateľný, treba hľadať možnosť súladu zachovania práva na ochranu osobnosti bez nadmerného obmedzenia práva na informácie a s ním súvisiacu slobodu prejavu. V rámci jednotného práva na ochranu osobnosti existujúce čiastkové práva zabezpečujú občianskoprávnu ochranu jednotlivých hodnôt osobnosti fyzickej osoby ako neoddeliteľných súčastí celkovej fyzickej a psychicko- morálnej integrity osobnosti. Ide okrem iného aj o právo fyzickej osoby rozhodnúť sa podľa vlastného uváženia, či prípadne v akom rozsahu a akým spôsobom majú byť skutočnosti jej osobného súkromia sprístupnené iným a zároveň sa brániť proti neoprávneným zásahom do tejto sféry zo strany iných osôb. Neoprávnenosť využívania, resp. zverejňovania skutočností súkromného života je daná v prípadoch, keď osoba, ktorej sa týkajú, sama o ich využití alebo zverejnení nerozhodla, teda nedala k nim súhlas, ktorý je v tomto prípade jediným zákonným dôvodom vylučujúcim neoprávnenosť. Okrem uvedeného dôvodu neoprávnenosť zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby chránenej všeobecným osobnostným právom vylučuje zásah s ohľadom na rôzne verejné záujmy dovolený zákonom, pričom do tejto kategórie spadajú tzv. zákonné licencie, výslovne uvedené v ustanovení §12 ods. 3 OZ.
20. Pri rozhodovaní predmetnej veci súd vychádzal najmä z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESĽP) vo veciach ochrany osobnosti, podľa ktorej sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti, jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k informáciám a myšlienkam, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa považujú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o "demokratickej spoločnosti" .Sloboda politickej diskusie je jadrom koncepcie demokratickej spoločnosti. Tie isté princípy vyplývajú aj s Dohovoru. Keďže právo na slobodu prejavu a právo na ochranu osobnosti sú rovnako garantované Ústavou ako aj Dohovorom, riešenie konfliktu medzi týmito právami vyžaduje, aby súd s prihliadnutím na okolnosti prípadu zvážil význam proti sebe stojacich záujmov a to, či jednému právu nebola bezdôvodne daná prednosť pred druhým. Rozhodnutie súdu musí vychádzať zo zásady proporcionality a do práva na slobodu prejavu zasahovať, len ak je to nevyhnutné. Ústavný súd SR obmedzenie akéhokoľvek základného práva alebo slobody a teda aj slobody prejavu, považuje za ústavne akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom, resp. na základe zákona, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby, a je primerané, t. j. je v súlade so zásadou proporcionality. Obmedzenie práva na slobodu prejavu v prípade jeho stretu s právom na ochranu osobnosti má vo všeobecnosti zákonný podklad v ust. § 11 a nasl. OZ a sleduje aj legitímny cieľ, ktorým je ochrana osobnosti. Rozhodujúcou otázkou pre posúdenie jeho akceptovateľnosti v konkrétnom prípade je preto otázka jeho primeranosti, teda či obmedzenie práva na slobodu prejavu zodpovedá zásade proporcionality. Na tento účel judikatúra ESĽP i Ústavného súdu SR využíva test proporcionality založený na hľadaní odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v danom prípade "hovoril", resp. uverejnil informáciu .Z judikatúry ESĽP možno vyvodiť základné princípy a kritériá, z ktorých treba vychádzať pri riešení kolízie práva na slobodu prejavu s právom na ochranu osobnosti, ide predovšetkým o nasledovné základné princípy a kritériá aplikované ESĽP:
- kľúčová úloha médií, ktoré sú "strážnym psom" demokracie a veľmi prísne posudzovanie každého zásahu do slobody prejavu médií (Castells v. Španielsko, rozsudok z 23.4.1992 č. 11798/85, Blasdet Tromso a Stensaat v. Nórsko, rozsudok z 20.5.1999 č. 21980/93),
- zvýšená ochrana šíreniu informácií a myšlienok o veciach verejného záujmu (Thorgeir Thorgersion v. Island, rozsudok z 25.6.1992 č. 13778/88),
- väčšia miera kritiky osôb verejne známych a verejne činných (Lingens v. Rakúsko, Castells v. Španielsko, Thorgeir Thorgersion v. Island, Thoma v. Luxembursko, rozsudok z 29. 3. 2001 č. 38432/97, Dalban v. Rumunsko, rozsudok z 28.9.1999 č. 28114/95),

- rozlišovanie, či informácia je skutkovým tvrdením alebo hodnotiacim úsudkom a vysoká miera ochrany hodnotiacich úsudkov (Nilsen a Johnsen v. Nórsko, rozsudok z 25.11.1999 č. 23118/93, Feldek v. Slovensko, rozsudok z 12.7.2001 č. 29032/95),
- vychádzanie hodnotiacich úsudkov z určitého skutkového základu (De Haes a Gijsels v. Belgicko, rozsudok z 24.2.1997 č. 19983/92, Feldek v. Slovensko),
- ochrana nielen obsahu prejavu, tvrdenia, či myšlienky, ale aj spôsobu, Lingens v. Rakúsko, Handyside v. Spojené kráľovstvo),
- zvýšená ochrana tvrdení urobených v dobrej viere a právo médií a ospravedlniteľný omyl (Sunday Times v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 26.11.1991 č. 13166/87, Fressoz a Roire v. Francúzsko, rozsudok z 21.1.1999 č. 29183/95, Goodwin v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 27. 3. 1996 č. 17488/90, Colombani v. Francúzsko, rozsudok z 25. 6. 2002 č. 51279/99, Flux v. Moldavsko, rozsudok z 3.7.2007 č. 31001/03, Zakharov v. Rusko, rozsudok z 5.10.2006 č. 14881/03),
- predvídateľnosť a primeranosť sankcie za poškodenie dobrej povesti (Hachette Filipacchi Associés v. Francúzsko, rozsudok z 14.6.2007 č. 71111/01, Steur v. Holandsko, rozsudok z 28.10.2003 č. 39657/98, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 15.2.2005 č. 68416/01, Lepojič v. Srbsko, rozsudok z 6.11.2007 č. 13909/05).

21. Vykonaním testu proporcionality v danom prípade a posúdení odpovedí na jednotlivé otázky testu proporcionality, jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti, súd dospel k záveru, že vo všetkých aspektoch testu právo žalobcu na ochranu osobnosti prevážilo nad právom žalovaného na slobodou prejavu, napádané výroky boli schopné zasiahnuť do osobnostného práva žalobcu a tento má právo na odstránenie nepriaznivých dôsledkov publikovaných článkov a ich zverejnenia na internetovej stránke žalovaného, a to formou ospravedlnenia a odstránenia článkov z internetovej stránky.

22. Pri zodpovedaní otázky KTO mal v danom prípade zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu treba vychádzať z toho, že žalovaný je „nositeľom“ slobody prejavu a má privilegované postavenie z aspektu ochrany slobody prejavu, ktorá patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu. Novinári majú (sociálnu) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať, novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie. Žalovaný ako vydavateľ periodickej tlače zverejnením predmetných článkov síce realizoval svoje právo na slobodu prejavu v súlade s Čl. 26 Ústavy SR, avšak podľa záverov súdu články presiahli hranice primeranosti vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci spočívajúce v tom, že autori článkov si neoverili pravdivosť uverejnených informácií a zneužili skutočnosť, že žalobca sa nachádzal v čase publikovania článkov vo väzbe a jeho možnosti reagovať boli značne obmedzené. Autori článkov postupovali nedôsledne a neprofesionálne, nevenovali pozornosť tomu, kto v mene spoločnosti ROKO, a.s. predal nehnuteľnosť na Majakovského ulici v Bratislave, pričom z obchodného registra, verejne prístupného, jednoznačne vyplýva, že za spoločnosť mal oprávnenie konať a podpisovať právne úkony každý člen predstavenstva samostatne, a to žalobca ako predseda predstavenstva a Ing. R. G. ako podpredseda predstavenstva spoločnosti. V uvedenom kontexte predmetné články boli zásahom neoprávneným do osobnostných práv žalobcu a presiahli hranice primeranosti, právo žalobcu na ochranu osobnosti preto v tomto aspekte prevažuje nad právom žalovaného na slobodu prejavu.

23. V súvislosti s posudzovaním otázky O KOM bol namietaný článok a do koho osobnostnej sféry zasahoval je potrebné poukázať na skutočnosť, že miera posúdenia skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov sa mení podľa charakteristiky osobnosti adresáta. Dôsledkom snahy o podporu výmeny názorov o verejne zaujímavých témach je aj kategorizácia osôb, ktorých sa informácie uvedené v tlači týkajú a do ktorých osobnostnej sféry negatívne zasahujú. V slovenskom právnom poriadku neexistuje definícia osôb verejného záujmu, na priblíženie jeho obsahu je možné využiť uznávanú klasifikáciu na dve základné skupiny, a to osoby absolútneho verejného záujmu (tvoria ju najmä politici, umelci, športovci, ale aj páchatelia trestných činov, čiže osoby, ktoré sú v dôsledku svojich výkonov, činnosti alebo negatívnych činov v centre záujmu verejnosti) a osoby relatívneho verejného záujmu (môže sa ňou stať určitá osoba aj bez vlastného pričinenia, napríklad narodením alebo nadobudnutým rodinným stavom a pod.). V danom prípade súd dospel k záveru, že žalobca nie je osobou absolútneho verejného záujmu, a to vzhľadom na štádium trestného stíhania, v akom sa žalobca nachádza, samotné obvinenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti nerobí zo žalobcu takúto osobu, v prípade právoplatného odsúdenia žalobcu za uvedený skutok by sa osobou absolútneho verejného záujmu, vzhľadom na závažnosť a charakter takejto trestnej činnosti, určite stal. Ani vzhľadom

na postavenie žalobcu v spoločnosti ROKO, a.s. ako jediného akcionára a predsedu predstavenstva nemožno povedať, že ide o osobu verejného záujmu, žalobca nie je osobou všeobecne verejnosti známou a preto nemusí zniesť vyššiu mieru kritiky tak ako je to v prípade osoby absolútneho verejného záujmu. Na druhej strane aj osoba verejného záujmu má právo na ochranu svojej dobrej povesti, čo potvrdzuje aj právny názor vyjadrený v uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 418/09 zo dňa 15.12.2009, podľa ktorého: „Ak ide o zásah do osobnosti osoby verejného záujmu, táto okolnosť má za následok potrebu posudzovať akceptovateľnú mieru jej tolerancie voči kritickým názorom vysloveným médiami na jeho adresu a voči miere expresivity použitých výrazov ako zvýšenú. Aj takáto osoba má právo na ochranu svojej povesti, dokonca aj vtedy, ak koná ako súkromná osoba, ale potreba takejto ochrany musí byť v rovnováhe so záujmami otvorenej diskusie o konaní takejto osoby."

24. Pri zodpovedaní otázky ČO bolo obsahom namietaného článku, súd hodnotí akých záležitostí sa informácia týka, rozlišuje sa pritom medzi informáciami o súkromí dotknutej osoby a informáciami o témach verejného záujmu, pri informovaní o ktorých má spravidla prednosť sloboda prejavu. Vecou verejnou je nielen všetka agenda štátnych orgánov a štátnych inštitúcií, ale aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote, vecou verejnou je tiež všetko, čo na seba upútava verejnú pozornosť. Žalobou napadnuté články sa podľa záverov súdu síce venovali téme verejného záujmu ako je vyhnutie sa „zhabaniu" majetku žalobcu v trestnom konaní predajom nehnuteľnosti patriacej do vlastníctva trestne stíhanej spoločnosti a jeho predsedu predstavenstva, uvedená téma púta záujem a pozornosť verejnosti, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v článkoch tvrdené skutočnosti nezodpovedali pravde, išlo o informácie skresľujúce až zavádzajúce, autori článkov informovali verejnosť o nejakom fiktívnom nebezpečenstve bez zistenia relevantných skutočností akým spôsobom sa žalobca mal podieľať na predaji nehnuteľnosti. Pri posudzovaní tretieho aspektu testu proporcionality právo žalobcu na ochranu osobnosti prevážilo nad právom žalovaného na slobodu prejavu.

25. Ďalším dôležitým kritériom pri posudzovaní zásahu do slobody prejavu je zodpovedanie otázky KDE bol namietaný článok uverejnený, teda miesto, kde boli uverejnené sporné výroky, ide o kritérium posudzovania namietaného zásahu do slobody prejavu ohľadne miesta uverejnenia problematických výrokov. Vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým vyššia je ochrana osobnostných práv, avšak toto kritérium je potrebné hodnotiť s kritériom autora, ktorého privilegované postavenie môže jeho význam neutralizovať (I. ÚS 390/2011, IV. ÚS 302/2010). V kontexte uvedeného je žalovaný printové médium s vysokým nákladom a teda širokou pôsobnosťou okruhu čitateľov a aj keď majú autori článkov ako novinári privilegované postavenie, ktoré do určitej miery neutralizuje kritérium miesta zaznenia (zverejnenia) sporných výrokov, nemožno opomenúť konanie autora článku novinára Bustina, ktorý si nezisťoval podmienky predaja danej nehnuteľnosti, nekontaktoval vo veci žiadnu z kompetentných ani zúčastnených osôb, neoveroval pravdivosť zverejnených informácií.
26. Vo vzťahu ku kritériu KEDY bol namietaný článok uverejnený treba vychádzať z časových súvislostí uverejnenia namietaných výrokov. V danom prípade obidva žalobcom namietané články boli uverejňované po informovaní verejnosti zo strany žalovaného o kauze Dobytkár, v súvislosti s ktorou sú žalobca aj spoločnosť ROKO, a.s. trestné stíhaní. Žalobca a spoločnosť boli obvinení dňa 3.7.2020 a predmetné články vyšli 11.3.2021 a 25.3.2021, počas väzobného stíhania žalobcu, pričom v katastri nehnuteľností bol prevod vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti na spoločnosť MURMAN green, s.r.o. zapísaný dňa 18.1.2021. Časové hľadisko súd vyhodnotil v prospech ochrany práva žalobcu na ochranu jeho osobnostných práv, články boli publikované počas väzobného stíhania žalobcu viac ako pol roka po tom, ako bol žalobca do väzby orgánmi činnými v trestnom konaní vzatý, súd nevidel bezprostrednú časovú súvislosť a dospel k názoru, že napadnuté články svojím obsahom mali v očiach verejnosti osobe žalobcu priťažiť a postaviť ho do svetla človeka, ktorý aj z väzby vykonáva aktivity smerujúce k zmenšeniu svojho majetku.
27. Pri posudzovaní kritéria AKO testu proporcionality je potrebné vychádzať z rozhodovacej praxe súdov, ktorá štandardne pri posudzovaní limitov slobody prejavu vôle rozlišuje medzi faktami a hodnotiacimi úsudkami, pričom existenciu faktov možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov dôkazy nepripúšťa, hoci aj tie musia vychádzať z dostatočného faktického základu. Ochrana výrokov majúcich charakter hodnotiacich úsudkov je tak z hľadiska slobody prejavu vo všeobecnosti intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení), aj keď hodnotiaci úsudok vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu. S ohľadom na podstatu a zmysel slobody prejavu a jej ochrany v demokratickej spoločnosti nemožno ani pri skutkových tvrdeniach maximalisticky vnímať kategóriu pravdivosti ako požiadavku na absolútny súlad s objektívnym stavom reality, takéto ponímanie pravdy totiž v praktickej rovine naráža na možnosti a

medze ľudského poznania. Pri posúdení kritéria AKO v súvislosti s určení či sa v danom prípade jedná o skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť sa v konaní dokazuje, alebo o hodnotiace úsudky vyjadrujúce subjektívny názor autora článku, zaujímajúcemu ním určitý postoj, má nepochybne svoj význam aj výrazový prostriedok použitý v texte článku. Z gramatického výkladu zverejnených informácií, a to: „Obvinený kumpán oligarchu O. V. poľahky predal lukratívnu nehnuteľnosť", „Napriek obvineniu z prania špinavých peňazí v obrovských hodnotách sa M. podarilo aj spoza mreží nehnuteľnosti zbaviť", „M. predal lukratívnu nehnuteľnosť podnikateľovi, ktorého firma minulý rok predala byt dcére sudcu Z.", „Ako je možné, že tak poľahky z väzby previedol lukratívnu nehnuteľnosť na inú firmu?", „Pozoruhodne vraj nič nevie ani o tom, že obvinený šéf agentúry a jeho bývalý partner v reklamke spoza mreží predal miliónové administratívne sídlo ROKO v bratislavskom Horskom parku", jednoznačne vyplýva, že ide o skutkové tvrdenia, podľa záverov ktorých žalobca predal spoza mreží lukratívnu nehnuteľnosť patriacu do majetku spoločnosti. V danom prípade nejde o prípustní zjednodušenie ako tvrdí žalovaný, použitými výrazovými prostriedkami autor článku čitateľovi oznamuje, čo urobil žalobca počas väzobného stíhania, že predal lukratívnu nehnuteľnosť, a to s úmyslom a v snahe vyhnúť sa prípadnému prepadnutiu majetku v prebiehajúcom trestnom stíhaní. V konaní mal súd dôkaznými prostriedkami procesného útoku, a to svedeckou výpoveďou Ing. Alexandra G. a kúpnou zmluvou zo dňa 7.1.2021 preukázané, že skutkové tvrdenia zverejnené žalovaným nie sú pravdivé, žalovaný v konaní nepreukázal opak. Predaj predmetnej nehnuteľnosti realizoval druhý člen štatutárneho orgánu spoločnosti ROKO, a.s., podpredseda predstavenstva p. G., ktorý konal samostatne, na čo mal oprávnenie, bez vedomia žalobcu, ktorý nemal žiadnu vedomosť o predaji budovy na U. ulici v V.. Články obsahovali nepravdivé skutkové tvrdenia, pri posudzovaní šiesteho aspektu testu proporcionality právo žalobcu na ochranu osobnosti prevážilo nad právom žalovaného na slobodu prejavu.

28. Podľa §13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods.1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
29. Podľa §13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.
30. Občiansky zákonník umožňuje, aby v prípade, pokiaľ by nebolo postačujúce zadosťučinenie - satisfakcia odstránenia následkov neoprávnených zásahov ospravedlnením, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku peňažnej náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, kritéria sú vecou voľného sudcovského uváženia, s prihliadnutím na všetky detaily a okolnosti, za ktorých ku neoprávnenému zásahu došlo. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy musí mať súd preukázané, že reálne existujú okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa §13 ods. 1 OZ, najmä z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti. Podmienky pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sú splnené v prípade neoprávneného zásahu do osobnostných práv, kedy sa nejaví dostačujúce zadosťučinenie podľa §13 ods. 1 OZ.
31. V súvislosti s poskytnutím primeraného zadosťučinenia formou nemajetkovej ujmy v peniazoch, na rozdiel od poskytnutia morálnej satisfakcie, pri ktorej stačí, ak zásah bol spôsobilý spôsobiť ujmu na osobnostných právach žalobcu, priznanie nemajetkovej ujmy vyžaduje, aby v konaní boli preukázané aj negatívne následky daného zásahu, nestačí iba možnosť takýchto zásahov, a dôkazné bremeno preukázania negatívnych následkov spočíva na žalujúcej procesnej strane. Priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch prichádza do úvahy vtedy, ak skutočne nastali na strane osoby, do práv ktorej bolo zasiahnuté, následky najmä v podobe zníženia dôstojnosti v spoločnosti v podobe, ktorú je možné označiť ako zníženie v značnej miere alebo zníženie vážnosti v spoločnosti v podobe, ktorú je možné označiť ako zníženie v značnej miere, pričom musí súčasne splnené, že morálna satisfakcia sa javí ako nepostačujúca. Závažnosť zásahu do práva na ochranu fyzickej osoby predpokladá zhodnotenie zásahu podľa celkovej povahy prípadu a tiež podľa jeho jednotlivých okolností. Súčasne je potrebné prihliadať k tomu, že táto forma zadosťučinenia je právnym inštitútom do istej miery výnimočného charakteru, ktorý sa uplatní práve len za splnenia zákonom stanovených predpokladov, ktoré súčasne musia byť súdu známe a pre daný prípad individualizované. Určujúcim je predovšetkým zistenie, že v konkrétnom prípade ide o nemajetkovú ujmu vzniknutú v osobnostnej sfére fyzickej osoby, ktorú táto fyzická osoba objektívne, najmä vzhľadom k povahe, intenzite, trvania a rozsahu pôsobenia nepriaznivého následku, môže pociťovať a prežívať ako závažnú. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je jedným z čiastkových a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti

fyzickej osoby, vznikajúce vtedy, keď ostatné potenciálne satisfakčné inštrumenty odvodené z ust. §13 ods. 1 OZ na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačia.
32. Žalobca prezentoval v konaní, v čom vidí zásah do svojich osobnostných práv v značnej miere, avšak išlo o jeho subjektívne hodnotenie situácie a subjektívne pocity, podporené svedeckou výpoveďou matky žalobcu, obaja uvádzali negatívny dopad publikovaných článkov v podobe negatívneho správania sa okolia voči ich osobám a zhoršenie zdravotného stavu matky žalobcu, ktorá veľmi ťažko niesla tvrdenia uvádzané na syna v napadnutých článkoch. Za podstatnú skutočnosť, pri posudzovaní oprávnenosti požadovať priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd vyhodnotil, že žalobca sa nachádzal v čase publikovania predmetných článkov vo väzbe v súvislosti s trestným stíhaním za podozrenie zo závažnej trestnej činnosti. Trestné stíhanie a jeho medializácia malo nepochybne veľmi negatívny dosah na samotného žalobcu aj na jeho blízke osoby, tento dosah presiahol svojou intenzitou negatívne následky publikovaných článkov, ktoré za danej situácie neboli spôsobilé vyvolať u žalobcu takú závažnú ujmu na jeho osobnostných právach, že by nepostačovalo morálne zadosťučinenie. Vzhľadom na uvedené súd vyhodnotil, že tlačové ospravedlnenie a odstránenie závadného stavu stiahnutím článkov z internetovej stránky žalovaného je postačujúce ako morálne zadosťučinenie žalobcovi a žalobcom požadovaný nárok v časti priznania nemajetkovej ujmy zamietol.
33. V neposlednom rade súd posudzoval aj oprávnenosť požadovanej výšky nemajetkovej ujmy žalobcom, pričom vychádzal z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej najvyššia nemajetková ujma prináleží ochrane práva na život, uvedený súd priznal napr. v predmete sťažnosti použitia neprimeranej sily pri zadržaní, ktoré spôsobilo smrteľné zranenia pri zatýkaní nemajetkovú ujmu vo výške 20.000,-€ (vo veci Wasilewska and Kulacka proti Poľsku), v prípade zabitia štyroch rodinných príslušníkov počas bezpečnostných operácií nemajetkovú ujmu v celkovej výške 120.000,-€ (vo veci Abuyeva a ďalší proti Rusku), v prípade smrti počas policajného zadržania nemajetkovú ujmu vo výške 45.000,-€ (vo veci Mižigárová proti Slovensku). Je pravdou, že zásah do osobnostných práv prostredníctvom tlače má širokú publicitu, avšak ani zníženie dôstojnosti fyzickej osoby v značnej miere nemôže zakladať právo na priznanie porovnateľne vysokej nemajetkovej ujmy ako pri zásahu do práva na život so smrteľnými následkami. Na základe uvedeného sa výška nemajetkovej ujmy uplatnená žalobou, zdala súdu neprimerane vysoká, nadnesená a neadekvátna.
34. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa §255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol procesne úspešný v šiestich zo siedmych žalovaných výrokov, čo v percentuálnom vyjadrení znamená 86%, žalovaný bol v konaní úspešný v rozsahu 14%, čistý procesný úspech žalobcu teda predstavuje 72%. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Odvolanie podlieha poplatkovej povinnosti v rovnakej výške ako za podanú žalobu.